

Csipetnyi tesztoszteron

Az. Az kellene most nekem is. Mert beteg vagyok. Csak fekszem és ülök. Ülök, fekszem. És alszom. Bizonyára csúcsra jár az immunrendszerem. Pusztít bennem az antibiotikum, pusztítja a baktériumokat. A rosszat, ellenségeset, de a jót is. A jó baktériumaimat a belemben, hüvelyemben. No de több is veszett Mohácsnál.

Holnap vagy mikor. Szóval a gyógyulás pillanatától kezdve majd újrateremelem legfeljebb a beleket meg a hüvelyeket. Van benne rutinom, nem először vagyok meghűléses beteg. És gyorsító is van bennem, a láz. Bizisten, mintha atombomba lennék. A láz, a felmelegedés felgyorsít minden folyamatot bennem. És egész jól csinálom, mert szál herpeszem sincs.

No de akkor is, ezt a pazarlást. Hatalmas energiákkal csinállok valamit, csinálom a gyógyulást. Miközben egy fillért se keresek vele. És nem is látványos. Többnyire némán ülök vagy fekszem. Tudtam én, hogy kutya világ ez. Látványos, fizetett csúcsra járatáshoz vagyok szokva.

Vagy szoktatva, ki tudja. De akkor is felháborít ez az ingyenesség. Mintha a saját főnököm lennék. És fikáznám magamat, hogy ugyan mire ez a nagy törekvés, ha haszontalan. Ha pénzt, vagyis előbb profitot nem hoz. Úgy látszik, torzult vagyok. Nem negyedig, félig, nem csipetnyit. Hanem csontom velejéig. Hisz e nélkül a belső, gyógyszerekkel támogatott törekvés nélkül már nem élnék. Felfalnának elevenen a baktériumok és vírusok. Ingyen és örökre.

És ahelyett, hogy hálás lennék ezért a szép, forró összmunkáért odabent, el akarom lesni a titkot, Isten titkát, a lázat. A természetes gyorsítót, hogy bármikor bekapcsolhassam, ha kell. A munkábaérés pillanatától a munka végéig. Aztán pedig egyre hosszabb időre, mert kell a pénz, végül pedig dobhatnám el magamat húsz évvel korábban, csontig koptatott végtagokkal és lenyírt aggyal.

Mondom, az ember nem gondol előre. Olykor, vagy inkább egyre többször csak az orráig lát. Vadi új szeretne lenni mindennap.

Mert olykor meg, és ráadásul, naná, hogy sikerfilmeket nézek a sikerről. És nézem, bár kicsit töprenkedve, a nőt. Akit fiatal szeretője toszogat erősen éppen, egy kocsi motorházán, tűzijáték közben. És felejttem a tapasztat, a tapaszt, amit használ. Klimaxgátlónak, szerelmi receptnek, bájjitalnak. Szóval felejttem az ösztrogénnel mélyen átítatott tapaszt, csipetnyi tesztoszteronnal.

Ennyi. Mert pont ennyi kell az orgazmusokkal teli élethez. Ösztrogén a vágyhoz, a csendes nedvesedéshez, és tesztoszteron, azaz férfias bátorság, hogy a benedvesített nő elinduljon, felszedje, felmarkolja a kiszemelt férfit. És egy pillanatra megtiltom magamnak, hogy mindennek, a kocsin köpülésnek az anyagi hátterét firtassam kajánul. No de aztán mégis eszembe jut, ugyan mégis kinek

a pénze van éppen fogyóban. A kocsni motorházának tetején. Bizonyára a víg özvegyé. Hiába, jönnek fel a nők, legalábbis a tengerentúlon. A nők is dolgoznak, a dolgozók fele nő. Bár lehet, hogy többnyire olcsójánosok a munka világában. De majd egyszer csak rájönnek, hogy így van, ki tudja, mikor. Mert most még hisznek, hisznek a férfiaknak, hogy jót akarnak nekik ezzel a munkabulival. Hogy már ők is dolgozhatnak, rogyásig és bagóért is főleg ők. De még hisznek, és az is igaz, sose lenne semmilyen forradalom, változás, ha az csak a nőkből indulhatna ki kizárólag. De azért jönnek fel, mert egyre több sikeres férfi hal meg idejekorán. Nem ér rá orvoshoz menni, hát egyre több az özvegy, a gazdag. És naná, hogy a pénzükkel meg akarják állítani az időt, időt megállító tapasztokat akarnak. Orgazmusok sorát akarják, petárdasortüzek közepette. És nem gondolnak a halálra, holt férjükre pláne nem, hogy forog a sírjában ekkora pénz-pazarlás láttán. Holott felesége puncirózsájába is beleláthatna, mikor a szerető fordul rajta egyet. Ha kíváncsi lenne rá, ha tudni akarná, mit hagyott ki, ha odafönt foglalt volna helyet magának. Ha létezne halál utáni bakancslista, s e listával vissza lehetne térni bűnbánón.

De ígérve, hogy ezentúl más lesz, ki lesz élvezve minden öröme a földi létnek. Mert elég baj az, de olyan vallás nincs, ami kötelezne az élvezetre. Bár az is lehet, hogy ezt valaha magunktól tudtuk. Csak elfelejtettük a tülekedésben, a munkahely, a tőke megszerzése és megtartása folyamatában. És ma a reklámok felszólításának engedelmességgel élvezünk. Szexet is, no de a legprímább óvszerrel. Holott tülekedés nélkül egész jól menne ez az élvezet dolog. De ez még messze van. Mert ún. kortizolfáradtak vagyunk, a szellemi, fizikai túlmunkánkkal plusz a haraggal, gátolt dühvel és dühös irigykedésünkkel, netán gyűlöletünkkel tovább fárasztjuk, készítenek csúcsra járásra mellékvesekérgünket. Ami aztán nem tud pihenni, hát kevesebb kortizolt termel. Ami állandó fáradtságérzetet, alvászavart, depit, allergiát és egyéb csúnyaságot okoz. No de az időtálló vígözvegy ezt magáról letolja. És esze ágában sincs arra költeni, hogy szülővárosa munkásnőit meghívja egy nyaralásra.

Vagy csak fagyizni. No de az az őszinte, szókimondó tengerentúl. Ahol a kökemény, már-már pszichopata módra okos golddiggerek vannak. Férfiban és nőben. Ideát viszont még csak szelíd, szégyenlős hercegek és hercegnők. Akik királyukat vagy királynőjüket várják. Fiúk és lányok, de beállnak a sorba fiatal férfiak és kornyadozó nők is. De talán itt még nem annyira számításból, hanem inkább félelemből, a nagybetűs élettől. Mert itt volt, itt lett az erópai romantika, Chopin, Brahms, Liszt és Jókai. És ezért nehéz nekünk a kendőzetlenség. Látni, meglátni a profitot meztelenül, tárgyban, fűben, fában, emberben. De mintha még a mesékben is hinnénk. Vagy nem, dehogy, be nem vallanánk magunknak, hogy gyerekek vagyunk, mégis ott vannak bennünk, sorban a mesék. És előjönnek, ha szükségünk van rájuk, élő, és mindig az, amelyikre éppen szükségünk van. Ahogy régi barátunk is hisz, pedig meglett ember, de hisz a harmadik próbában, a három, a harmadik narancs szerelmében.

Hogy szabad is, lehet is harmadszorra próbálkozni. Mert hiába kötött a felesége útilaput a talpára, ő azonnal készülni kezdett. Készülni a nászra, s mivel perfekt, magas mércéjű ember, hát túlzásba vitte egy kicsit. De a prosztatája hú volt hozzá, hú, ahogy nő sohasem. Sem testben, sem lélekben. Mert termelt, csúcsra járva termelt a dülmirigy. Sejteket, amiknek váladéka majdan beteljesíti a nászt, hígítja az ondót, hogy fürgébbek, gyorsabbak legyenek az ondószálacsákák. Biztosabban érjenek célba. Sőt, e nélkül a szelídesztenye méretű mirigyecske nélkül ondótermelés sincs a herékben. Igaz, minnek is, ha célba sose érkeznek, ha el se indulhatnak. Hát beindult a termelés, ahogy a régi cimborá fejében meg volt írva. A parancs, a királyi fellebbezhetetlen, hogy nász lesz, újra, új nász. Csakhogy a majd' 60 éves szerv, a hú, úgy látszik, eddig is, sokszor csúcsra volt járatva. Fáradt volt, elhasználódott, és ezért selejtet gyártott, tömegével ugyan, de hasznavehetetlen ál-prosztata sejteket. És ugyan minnek is kellett volna, minnek a cimborának, hisz' két feleségtől volt már három gyereke. És a barát már ezt a harmadikat se akarta, csak úgy gondolta, így igazságos. Ha neki van kettő, hadd legyen az új asszonynak is legalább egy. És maradt volna, tudom, kirtartott volna ennél az asszonynál, csakhogy kevesebb lett a pénz. S az asszonynak eszébe jutott lökdödni, rugdosni a havert, hogy több pénzt keressen. Kezdetben persze csak lelkileg, de aztán testileg is. És rákapott a kifelé taszításra, majd csak kizárta egyszerűen a lakásból a cimborát. De ettől még maradhatott volna nyugton. Szánta volna meg egyszer saját magát. Ne mást. Mert különben jószívű ember volt mindig, de ez egyszer önmagához lehetett volna könyörületes. És ne az arához, a jövedőbelijéhez, a nőhöz, aki nélküle pártában marad.

Végül is igaza volt, a férfi jövője a nő. A nőé a férfi. Az ősök, az őszi mesék és valamiféle modern, mégis állati, klassz kíváncsiság szerint. Hogy valaki hasonlít is, meg nem is. Még a szaga is más, de ismerős mégis. Alomszagú, odúszagú, és az akol melegével kecsegtet. Az összebújással. Dörgölözéssel és paszolással a bátortalanabb napokon. Hát hülye az nem volt a barátunk, az nem. Überelte az orvostudományt. Mert még száraz orgazmus is lehetett volna, dülmirigy-irtás után. A sebész vigyázott volna az idegre, ami lehetővé tett volna neki orgazmust. Férfiélvezetet ondósejtek és dülmirigy nélkül. A sebész csodát tudott volna tenni vele, pokoli csodát vagy istenit. Kinek hogy. De addigra a haver átugrott minden határon.

Hú mirigyje továbbadta a parancsot. Hajrázik benne minden. Minden szerve készül a harmadik nászra. Gyártja a gyerekcsinálás nélkülözhetetlen sejtjeit szakmáiban. Igaz, selejtesen, hasznavehetetlenül. És nem marad abba a gyártás, míg a csontok veleje is sorra nem kerül.

Feltéve, ha akkor még él, él a régi haver.

A mesés, a bátor férfi, nők öreg lovagja.

Az örök lovag.

Ki szoptatja meg Európa öregjeit?

Na ne! Azt mondod, ezt akár meg is lehet szoptatni? Már hogy nekem? Na ne! Vagy nem úgy értetted? Nem? Akkor jól van.

De vigyázz, vigyázz, mert te amit mondasz, azt én látom. Látom, mert elképezelem. És persze magamra veszem. De úgy látom, te még nem, te még nem tartasz ott, ahol én, azért hablatyolsz itt össze-vissza mindent. Mi, úgy látszik, két világban élünk.

Pedig alig vagy pár évvel fiatalabb nálam, ahogy elnézlek, te még kislány vagy, ennek a korai, erős trösztökkel és oligarchákkal körülölelt, körbeszorított kis magyar kezdeti kapitalizmus kislánya. Gyermeke, na, mert megbántani nem akarlak. De úgy látom, te még hiszed, hogy megcsinálhatod magad, hogy gyorsan gazdagodó self made man lehet még itt belőled. Elég hozzá egy nyakba akasztható, keretes fatálca, rá valami bombasztikus *ötlet*, az ötlet a kereslet biztos feltalálására, hogy mi is kell per pillanat, hirtelen az embereknek gyorsan, hamar. És máris mehetsz meggazdagodni, mehetsz a kikötőbe, részeg matrózok közé, akik gyorsan, egy este alatt, amíg a hajójuk áll, akarnak minden földi jót, tehát lehet kiabálni, hogy gyufát, kisüstit, óvszert, cipőpertlit tessék! Bár a cipőfűzőt nem értem, hogy az hogy került oda, mire kellett a tálcán a matrózoknak. Talán mementónak, hogy az élet túl rövid és bonyolult, hát jobb gyorsan inni és kiüríteni a zacskót. A herezacskót, na! Szóval úgy látom, hogy ide szertinted már csak egy ütős ötlet kell, kiütős, amivel kiütsz mindenkit, ki az üzleti riválist, a konkurenciát, de ki a vásárlót is végleg. Mert itt, te még nem látod, te még mindig keresed a bombaötletet, itt sokan már kiütésre várnak, kigolyózásra régóta. Hát vágyják is, hogy legalább gyors legyen, gyors a munkahely, lakhely és család elvesztése. Ha már meg kell történnie, legalább gyors és fájdalommentes legyen a kapituláció, vagyis a katapultálás. Ha igazán meg akarsz gazdagodni, és itt, ahol már lassan semmire sincs pénz, ahol a pénznek akkora értéke van, hogy már nincs is, eltűnik, felszívódik lassan, és visszatérünk a cserekereskedelemhez, akkor ne matróbicskát kínálj itt az embereknek, hanem, ha szereted őket, óvszert is, de metélő, vagyis herélőkést is. Mert nézz csak körül. Bár katonai és közigazdász berkekben nem vagyok járatos, de itt most harc folyik, nemzedékek torlódása van, egymás pöcsére taposása van a nemzedékeknek. A fiak már szaporodnának, dolgoznának, mennének bele a munka világába, de az öregeknek maradniuk kell, dolgozni még, legalább húsz évig, adnák, de nem adhatják át a helyüket. Ha nem látnád, kisanyám, ez itt egy süllyedő hajó. A betegeket lassan már kidobjuk belőle, hogy lassabban süllyedjen, a rokkantakat is lassan kifelé lökdössük, bár a rokkantkocsi súlya, látványa megnehezíti a dolgunkat. Mert azért mégis, van bennünk belátás, kezeses székkel a derekukon nehéz lenne úszni nekik. No de a lényeg kisaranyom, hogy a nagy össznépi (összeurópai) torlódásban sérülnek a herék, sorvadnak

egyre, csökken a nafta, az ondószám, s míg odafönt mellet dönget öreg és fiatal egyaránt: hogy Tarzan erős, az övé a dzsungel, és csak és egyedül az övé, mert erős és megvédi akárhogy, addig alant a here megy össze, zsugorodik. Úgyhogy szerintem az óvszert nyugodtan máris kidobhatod a tálcádról. Ezeknek? Ezeknek minek a jóféle kondom és annak választéka, a csokis, az ananászos, a mentolos. Nem áll itt fel már se öregnek, se fiatalnak. A fiatalnak azért nem, mert izgul, izgul, mi lesz, ha piacra dobják, ha ideje lesz árulni a munkaerejét a piacon. Az idősebbnek meg azért nem, mert szorong, mi lesz, ha egy (felül) erősebb kitérja, kilöki a piacról, esetleg végleg. Habár ne dobd ki mégse. Jó lesz nyalókának az a koton, vevő akkor is lesz rá, (a kurvák bármire hajlandók), de legalább bővítsd a kínálatot. Legyen gyomorkeserű ízű is, legalább egy korhű koton, gyógynövényes, hadd gyógyuljon a jóra való, együttérző kurvácskák mája, gyomra. Mert ők is izgulnak, hogy velük mi lesz, fekélyesedik kifele a gyomruk, talán vérzik is olykor. Hát legyen savlekötő tablettá is a kínálatodban. Koton, herélőkés és Tisacid. No látod, lassan összeáll a kínálat, ha már annyira árulni akarsz. Gazdagodni gyorsan, gyorsheréltek és gyomorhajós prostik pénzéből. De te tudod.

De engem felejt el, én itt csak és kizárólag gondozok. Szoptassad meg te ezt az anyókat. Aki tényleg kicsi, keresztben is elfér az ágyban, és tényleg annyira leépült, hogy szopni jobban tud, mint rágni. Az én mellem nem eladó, az már nem. Habár biztos akadna pihent agyú, aki pénzt látna benne, és meg is csinálná, eltökélten végigvinné az ötletet. De az biztos, hogy nő lenne, inkább nő, mert a női menedzsernek itt nincsen párja, az úgy meghajt, hogy lóg a beled estére, de ő a (női) főnököd nem szán meg, és nem tömködi vissza gyorsan beléd, szégyellve, hogy ennyire meghajtott. Nem. Ő elnézeti még egy kicsit csodálkozva, ártatlanul, megbökdösi, majd elkéri tőled, el, ingyen, legalább azt, ami kilóg, hisz miatta, érte, az ő pénzén lóg ki belőled, hogy azután eladja kolbászbélnak a halpiacon. Miért is ne? Alig különbözik a disznóbéltől.

Látod, bogaram, csak az ilyenek maradnak meg itt, az ilyenek, akik pénzt látnak mindenben. Csak úgy, kapásból, csípőből, mintha mindig is ebben éltek volna, mintha mindig is ilyen lett volna a világ törvényszerűen, eredendően. Hogy ő fizet (a beledért is), te pedig odaadod neki zokszó nélkül a beledet is ingyen.

Te, te csillagom, akkor tényleg. Akkor inkább a mellyedet tedd a tálcára. Bocsi, te, mert első blikkre tényleg zavaró volt nekem a mell az agg szájban. No de inkább, mint a beledet itt. Azt lógasd szégyenletes órabérért. Nem tudom, rakd ki és óbégasd.

Tejelő, jól tejelő mellet vegyenek elaggott, szopós anyáknak. Biztos, hogy találsz rá vevőt. Épp tegnap hallottam a lányomtól, hogy odaát, a jólétiben a gazdag nők indiai asszonyokkal hordatják ki a gyerekeiket, nehogy meghíz-zanak és elcsúnyuljanak. Már akinek telik béranyára. De ez szegény ország, nekünk erre nem telik, már egy normál gyereke se nagyon, de azért gazdagjaink

nekünk is vannak. Majd ők megveszik a cickódat az anyjuknak (apjuknak), a jó ötvenesek, a jó gazdag ötvenes fiak, akik idáig csak a gazdagodással törődtek, de most már akarnak, meg nem is gyereket. De csinálni akkor is csak nehezen, mert be vannak rezelve ők, mi lesz, ha nem tudják tovább szaporítani a vagyonukat, ha megtartani se tudják. Vagy csak addig tudják, míg mi beleegyezzünk, mi, akik dolgozunk helyettük, vagy munkanélküliek vagyunk, hogy ők dolgozhassanak és dolgoztathassanak is.

Mert azt ugye látod te is, bár tele vagy még friss, újkapitalista ötletekkel, hogy ez így tarthatatlan? Ugye érted te is, hogy neked most nem agg szülőkön kellene járnia az eszednek? Ugye, látod, hogy ez az egész úgy lehetetlen (abszurd), ahogy van.

De csak próbálkozz, menj! De meggazdagodni akkor se fogsz, mert sóherek ezek, majd meglátod! Úgy számolnak, hogy a tejed literje kevesebbre fog kijönni, mint egy liter tehéntej. Mert levonnak ezek mindent, amit lehet, a béredből. Az ebédszünetet, a nem tudom, milyen szünetet, azokat a pillanatokot is, amikor vizelned kell, vagy levegőt kell vened. Meglátod, azokat a szüneteket is le fogják vonni, amikor az anyjuk (apjuk) szünetet tart a szopásban.

De menj csak! Majd meglátod, nem kapitalizmus ez, hanem emberevés.

O. néni

Jobbkezesek voltak mind. Többnyire. És csak lehettek volna főleg jobbkezesek. Mert a sejtburjánzás a bal lapocka fölött van. A stigma. A nem fogadott, különben főleg jobbkezesek ölelésének stigmája. Az emlékeztető arra, hogy valaha efelé az asszony felé sokan indultak ölelésre, de útközben megálltak.

Lefagytak. Lefagyasztotta őket O. néni háritása. A mosolya, az igen, az hívta őket, hisz' O néni mosolyog. Mosoly még mindig, mindig mosolyog, ha lehetősége van rá. Ha nem fáj semmije, és nem éhes, nem szomjas. Mert pedagógus volt. Jólelkű, jó természetű. Tán ez is volt a baj. Mert így neki gondot okozott, ami másnak talán nem annyira, hogy hívta, hívhatta a gyerekeket magához, mosollyal, karral, jobb karjának, kezének kinyújtásával, de ölelni azt nem. Ölelni azt már nem volt szabad. Kiemelni egyet is a többi közül, magához édesgetni, nyíltan kivételezni vele, azt már nem volt szabad. Hisz' pedagógus volt, mindenkié volt, egy egész osztályé volt, egyvalakié nem nagyon lehetett sosem. És maximalista is volt, kitüntetett, elismert pedagógus. A vonzás-taszítás mértékét, hogyanját, mikorját is valszeg tökélyre vitte. Tökéletesen, tudatosan, pontosan mérve adta és vette el a szeretetet. Tudta, hogy mikor van ideje a húzdmegnek, és mikor az ereszdmegnek. Tökéletesen mímelte az életet, remekül felkészítette a gyerekeket az életre ezáltal. A jó, a jutalom az nem jön magától, azt ki kell érdemelni, de a rossz sincs csak úgy, ahhoz is közünk van,

jó esetben következménye valaminek, amit ettünk, és sajna ki is derült. Rossz esetben el tudjuk mismásolni, titkolni a rossz cselekedetet, következménye nem lesz, rögtöni sem, viszont hordjuk, cipeljük magunkkal, mint valamit. Valamit, amit elkezdünk (rosszat tettünk), de nem fejeztük be (nem kaptunk érte még csak egy lágy ejnye-ejnyét se).

És amit nem fejezünk be, arra emlékezünk. Sokkal, ezerszerre jobban, mint arra, amit végigcsináltunk. Ha mi nem emlékezünk, emlékezik valami bennünk lejjebb (a hippocampusban, a gyrus cinguliban), ott, ahol főleg érezni és nem gondolkodni szoktunk. Pedig még kéregalatti döntéseink is vannak. Tudatlanok. És O. néni is bizonyára mindenfélét kitalált, hogy miért is nem fejezi be az ölelésre hívást öleléssel. Mert akkor rossz, kivételező tanár lett volna, vagy a kollégák irigységét keltette volna fel, hogy őt mennyivel jobban szeretik a gyerekek. S mikor megövezgyült, a fiúcskák ölelgetéséből valaki, valami jóakarója, egy rohadtul rossz laikus, egy félig képzett lélekturkász kolléga kompenzációt csinált volna. Hogy O. néni különben egészséges férfivágyát a gyerekek, főleg kisfiúk ölelgetésével ellensúlyozza, elégíti ki. Holott O. néni soha! Sajnos ő magára soha nem gondolt. Ő még a gondolatát is szégyellte az agresszióknak, a szexnek meg bizonyára az írmagját is kiirtotta magából.

Mert emlékszem, mikor az intézetbe került. Azt valszeg úgy élte meg, mint büntetést. Mert kereste, azonnal keresni kezdte a bűnt, az ő bűnösségét az előregedett, emlékezni alig akaródzó agyában. És kereste nappal és kereste éjszaka, kereste izgatottan, és beszélt és írt. Jegyzőkönyveket írt, hogy hogyan is volt. És mindegyikben ott volt a pofon, hát rákérdeztem, volt-e. Mert le akartam zárni, be akartam fejeztetni vele ezt az izgatott, pörgős keresést, amire rámehetett volna a szíve, és vele ő. Meg sajnáltam is, megszántam, hogy harminc év után is, harminc nem tanítós, nyugdíjas év után is keresi magában a bűnt. De haragudtam is rá, még mindig, itt is, valaki akar lenni, tanítónő akar lenni, miközben én olykor még mindig azt álmodom, hogy felelek az iskolában. És akkor valamit csak leszúrtak bennem anno, ha nem is ez az O. itt. De emlékszem, főleg a szánalom vezetett, és nem a bosszú, mikor a pofont kérdeztem. És úgy vágta rá, mint akit darázs csípett, hogy az nem volt. Tehát valszeg volt, sőt a gondolata a pofonnak biztosan volt, és amilyen maximalista volt, bizonyára olyan is volt, hogy legszívesebben végigpofozta volna az osztályt. De olyan is bizonyára, hogy legszívesebben végigölelte volna mindent. Egyenként, külön, egymás után, mindenki szeme láttára. Mert az ember meg ilyen, hol a tenyere visket egy pofonhoz, hol a háta egy öleléshez. Szántam hát O. nénit, és most még inkább szánom, hogy végiggondoltam a lehetőségeit. Most akár az iskolában is hagyhatta volna ezt a különben jószándékú öleléstelenségét, de ő hazavitte. Bizonyára kínosan ügyelt ár, hogy a magánélete hullámmzásai, jó- vagy rosszkedve ne hasson ki a munkájára, de arra már nem ügyelt, hogy az iskola kívül maradjon, távol az otthonától, távol tőle.

Pedig megtehetette volna. Meg, hogy valahol máshol valakié legyen, egyszeri és megismételhetetlen ölelése valakinek. Egy ölelést egyszer valahol azért megengedhetett volna magának. Ahogy Freud is megetette anno. Meg, hogy kezelt egy kisfiút, tán éppen Ottót, akit alig látott. Hogy alapjaiban forgatta fel mindazt, amit a gyerekről, a gyermeki szexualitásról gondoltunk. (És amit aztán sajna csúcsra járattunk, már nem csak azt gondoljuk, hogy az ötéves lányok szerelmesek lesznek apuciba, hanem azt is sajnos, hogy nem a férfiak lettek kissé pedofilok, kissé gyávácskábbak, nem, dehogy. Hanem ezek a kamaszlányok lettek okos kis dögök, férfitörzsvívó, csinos, babszemű vámpírok.) De szerencsére Freud még nem volt öntelt és maximalista. Ő a csábítást-csábulást meghagyta a kislányoknak, és eszébe se jutott, hogy az apák kihasználhatják kislányuk rajongását. Csak akkor döbbsent meg igazán, mikor fekvő polgári asszonyok regéltek neki a díványon, hogy miféle disznóságokat csinált velük az apjuk kislánykorukban. És jöttek tömegével aztán, és Freud megtört, és nem adta ki a könyvet, a tömeges beszámolót a disznó apákról. Elhallgatta a beszámolókat, és eszébe se jutott, hogy ezeknek fele sem igaz. Viszont a mérhetetlenül gazdag és mérhetetlenül unatkozó hölgyek jól szórakoztak az ő döbbsent csendjén, elképedt, megnyúlt ábrázatán. És a hátán, gerincén, ami egyre előrébb hajlott a hallottak súlyától és felelősségétől. És Freud, aki kitalálta, felfedezte az Est, az Ösvalamit bennünk, aki felfedezte az Ödipuszt, az egyedi lélek fejlődésében a történelmi ember fejlődését, aki kimondta, hogy az ember polimorf perverznek születik, s csak társadalma teszi szerelmes, felelősséggel szerető emberré, az. Ugyanaz a Freud nem kért belőle. Látta, hogy gyermeknek lenni iszonyú, hogy apának lenni tánc a kés élén, hogy szeretni, nőt szeretni egyet jelenthet az esetleges megtöretéssel. Mert eszébe jutott, legalábbis a kollégái eszébe juttatták, hogy a nők, dámák történetei inkább a képzelet szüleményei lehetnek. De hitt a díványban, hitt az útban az ember felé. A tudatos agy felé mindenképpen, és a tudattalant is faggatni kezdte az álomfejtéssel, az asszociációs módszerrel, az elszólásokkal. És mindebből arra következtetett, hogy az ember egy nagyon is megbízhatatlan valami. Ő is. És akkor jobb kimaradni lehetőleg minden magánkezdeményezésű dologból. És ha jól tudom, saját gyereke nem is született, és élete végéig csak a munkának élt. S aztán gégerákban halt meg, abban a rákban, ami azoknak van fenntartva, akik nem tudják, nem akarják kifejezni magukat. Hiába keresik, nem találják meg a saját hangjukat. Végül is Freud több száz, több ezer oldalt írt, de sose mondta, hogy az ember tkp. egy halom bizonytalansági tényező. Hogy a magánvéleménye az lenne, ha merné, hogy az ember egy öntelt, érdekezérelt lény (rohadt hazug), akinek még a tudatalattija sem mond mindig igazat.

Csak talán a test. A test és a tudattalan közti kapcsolat jelbeszéde talán igaz lehet. O. néni bal lapockáján a stigma. A múltból hozott be nem teljesülések stigmája. Az ikon vagy az isteni jel? A sejtburjánzás nyelve. Mert a sors előbb meg felkínálta O. néninek a haza nem vitelt. De ő nem élt vele. Neki jobban

esett otthon is öleletlennek lenni. Mert nárcisztikus volt, porondéhes. Katedraéhes. Hisz az iskolában rá figyeltek többnyire az óra nagyobb részében, és hatalma is volt. Egy rossz jegy letörtté tehetta a gyerekeket egész napra, és otthon a családjuk kedve is elmehetett. Hát tényleg érthető, miért záródott ki az életéből a szex. Ez a jegyekkel, hatalommal való hercehurca felérhetett neki egy permanens, omnipotens, eszmei síkon végzett szeretkezéssel. A tudás már eleve egyféle magunkévá tétele valamiféle kompetenciának, hozzáértésnek. Viszont a jegyek adása-kapása körüli izgalom, felcsigázottság, majd megnyugvás, belenyugvás vagy beletörődés tényleg a szeretkezést mímeli, a sikert, vagy annak elmaradását. Tényleg jó ötlet volt eltörölni a jegyeket legalább az alsó osztályokban. Szóval O. néni megszokta a hatalmat, katedrát, ölelésteleniséget, és esetlegesen az erotikát, a sikerhez-sikertelenséghez kapcsolódó izgatottságot és nyugalmat. Hisz jó pedagógus volt, együtt örült a gyerekekkel, ha jól tanultak. És nem vette észre, hogy munkahelyi ártalomként maradandó lelki sérülést szenvedett. A bal lapockája alatt. Mert a lelkének azért mégis odalent, tudat alatt hiányzott valami. De nem vette észre. Ahogy a gyerekeknek is hiányzott valami bizonyára, ami a jegyeken túl van, ami a jegyeiktől függetlenül is van, és kell legyen, kellett volna, hogy legyen, a rossz jegyek mellett is. Amit talán túlmutatásnak hívnak, túl a jegyeken, az eszmék, a jövő felé. Mert egy rossz jegy nem a világ, de rossz jegyek sorozata sem a világ még. De tudni már, tudni, hogy mikor telepedtek meg a jegyek, azt nem lehet. Nem lehet tudni, hogy mikor álltak a jegyek O. néni és a gyerekek közé, és ezzel mikor kezdett feledésbe merülni az eszme. Egyrészt az iskolának, mint olyannak az évezredes eszméje, hogy az iskola falai közt, ha eljutsz, ha eljuthatsz odáig, már nem számít, honnan jöttél, s ha szorgalmas vagy, majdnem bármédig eljuthatsz. Másrészt a jó kis spéci eszme is kezdett feledésbe merülni, hisz' majdnem elfelejtettem én is, hogy O. néni szocialista iskolában tanított, ha minden igaz, szocialista eszmék szerint. És a szocializmusnak a kommunizmus előszobájának kellett volna lenni. Mert O. néni, akárhogy is vesszük, szocialista tanítónő volt. Előszobás tanár csak, akinek arra kellett volna felkészíteni a gyerekeket, hogy egyszer nem lesz pénz, nem lesz magántulajdon, mert minek, hisz minden mindenkié lesz. És egyszer nem lesz se rendőrség, se bíróság, mert az emberek képesek lesznek a gondjaikat megosztani-elintézni egymás között. Mert bűn se nagyon lesz, mert nem lesz enyém és nem lesz tiéd. Mindenki képességei szerint fog adni, munkálkodni a közösségben, és mindenki szükségletei szerint fog elvenni a közös javakból. És O. néninek erre kellett volna felkészíteni a gyerekeket. Csak dicsérni, mindig dicsérni őket abban, amiben jók, és nem jegyek sortüzébe fogni őket nap mint nap. Ja, és nevelhetett is volna kedvére, gyerekek nemzedékeit sorban arra, hogy az ember nem farkasa az embernek. Amit eleve tárgyi tévedés, mert a farkas soha nem pazarolna energiát arra a társára, aki már eleve a szélére került egyszer a farkának, mert sovány, mert túl fiatal, mert túl hideg volt neki a tél. Míg az ember, ha kell, ha nem, újra és újra biztosítja magának

a dominancia-hierarchiában elfoglalt helyét. Szinte gombnyomásra, agyatlanul, gondolkodás nélkül, mint automata nyal fölfelé, és rúg és csíp lefelé. Sokszor cél, azaz értelem nélkül is, csak úgy, mint egy fékevesztett masina. Mert ezt ismeri, ebbe a világba született, mert ehhez a világhoz szokott. És nem lehet tudni, mikortól lett az ember embernek szelektora, de az lett, és jónéhány száz éve, az biztos.

Viszont O. néni nevelhetett volna kedvére. Volt néhány évtizede, vagy annyi talán nem, de néhány éve biztos, hogy emlékezzen az eszmére. Az előszoba eszméjére. És dicsérhette volna a gyerekeket, hisz az nem került volna semmibe, és felmérhette volna a képességeiket is menet közben, hisz értett hozzá, és a dolga is ez lett volna. Látni, meglátni és nagyra nevelni azt, amihez igazán, szívből, kedvvel értettek. És dicsérni, főleg dicsérni őket, a szó hájával, szóhájjal kenegetni a lelkiüket, s aztán kenegetve lenni az ő szavaik hájával. Nem lett volna ez rossz, kiterébélyesíteni a gyerekekben a képességet, és a közösségi tulajdonlás se lett volna rossz. Ha nemzedékek ebbe születtek volna bele, ma már senkinek se hiányozna a saját, kizárólagos tulajdonú ház vagy kocsija. Tényleg egyszerű eszme volt, frappáns is és elegáns is egyszerre. Közös itt minden, használd egészséggel, míg élsz.

Nekem legalábbis tetszett, mikor gyerek voltam. Én nem félttem a parkórtól, mert az én lelkiismeretem tiszta volt. Én békén hagytam a fákat, és nem véstem semmit a pihenőpadokba. Nekem a fák és a padok tényleg mindenkié voltak. Én ebbe születtem bele. És mázlim is volt, mert nem ismertem senkit, akit esetleg 56-ban koholt vádak alapján kivégeztek vagy börtönbe zártak. Azt se tudtam, mi az, hogy koholt vád, az a két világháború, hidegháború, szocialista és kapitalista tömegek ellenség-, bünbakképzésének hazai terméke volt. Eddig személyesen nem ismertem. Most ismertem meg, most ismerkedem vele. És eléggé felkészületlen is vagyok, fogalmam sincs, mit kéne tennem, ha mások részéről, egyszerű állásféltesből, automatikusan koholt vádak érnek. Nekem még nehéz, mint egy rajtakapott gyereknek mondani, hogy én ezt nem mondtam, én ezt nem csináltam. De majd csak belejövök. Bár könnyebb lenne azt mondani, csak úgy egyszerűen, hogy ez koholt vád, de nem megy. Még nem.